

TEZAU LITURGIC
18 OCTOMBRIE
ATANASIE SIMONOPETRITUL

PARACLISUL
SF. APOSTOL
ȘI
EVANGHELIST
LUCA

ATENA, 2020

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΚΑΙ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΝ ΛΟΥΚΑΝ ΤΟΝ ΙΑΤΡΟΝ

Ποίημα Ιερομονάχου Αθανασίου Σιμωνοπετρίτου

Ο Ιερεύς: *Ευλογητός ο Θεός ημών, πάντοτε` νυν και αεί και εις τούς αιώνας των αιώνων.*

Ο Αναγνώστης: *Αμήν.*

ΨΑΛΜΟΣ ΡΜΒ. (142)

Ήχος δ`.

Θεός Κύριος, και επέφανεν ημίν` ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου.

Στίχ. α`. Εξομολογείσθε τω Κυρίω, και επικαλείσθε το όνομα το άγιον αυτού.

Στίχ. β`. Πάντα τα έθνη εκύκλωσάν με, και τω ονόματι Κυρίου ημυνάμην αυτούς.

Στίχ. γ`. Παρά Κυρίου εγένετο αύτη, και εστί θαυμαστή εν οφθαλμοίς ημών.

Ήχος δ`. (Ο υψωθείς εν τω Σταυρώ)

Του φιλανθρώπου Ιησού και Δεσπότου, μύστης υπάρχων ω Λουκά θεηγόρε, πιστών δε το προσφύγιον

εν νόσοις χαλεπαίς, τας αιτήσεις πρόσδεξαι και
ιάτρευσον τάχει, ασθενείας σώματος, και ψυχής
πάντα άλγη, όπως τιμώνεν πάντοντε την σην μνήμην,
και αίνον Κυρίω προσάγωμεν.

Δόξα... Το Απολυτίκιο. Ήχος α΄. (Της ερήμου πολίτης)

Λουκάν τον Θεηγόρον και του Παύλου συνέκδημον,
και Ευαγγελίου του τρίτου, συγγραφέα Θεόπνευστον.
Εν ύμνοις τιμήσωμεν πιστοί, ως άξιον εργάτην του
Χριστού, τω φωτί γαρ του Κυρίου καταυγασθείς,
μετέδωκε φως τω κόσμω, γράψας τας θαυμαστάς
παραβολάς, σύστασιν εκκλησίας τε, τη επελεύσει του
Πνεύματος ιστορησάμενος.

Και νυν...

Θεοτοκίον. Ήχος δ΄. (Ο υψωθείς εν τω Σταυρώ)

Η εν γαστρί σου τον Θεόν δεξαμένη, τον Ιατρόν
ψυχών ημών και σωμάτων, Παρθένε Παναμώμητε, ης
πάντιμον μορφήν, πρώτος ανιστόρησεν, ιατρός και
ζωγράφος, Λουκάς ο θεσπέσιος, τας δεήσεις
προσδέχου, των προσφοιτώντων τούτω τω ναώ, και
ασθενείας, ημών λυε τάχιστα.

ΨΑΛΜΟΣ Ν΄. (50).

Ο κανών (ου η ακροστιχίς):

“ΛΟΥΚΑ ΙΑΤΡΕ, ΘΕΡΑΠΕΥΣΑΙΣ ΗΜΩΝ ΤΑ ΑΛΓΗ. Α
(θανάσιος)”.

Ωδή α`. Ήχος πλ. δ`. (Υγρὰν διοδεύσας.)

Λουκά Χριστοφίλητε ιατρέ, ψυχῶν καὶ σωμάτων,
ακεσῶδυνε πρεσβευτά, προσδέχου αἰτήσεις ἱκετῶν
σου, καὶ τῷ Κυρίῳ ταχέως προσάγαγε.

Ο Λόγος σεσάρκωται τοῦ Πατρὸς, ἐκ φιλανθρωπίας,
καὶ ἰάσατο τὰς πληγὰς, τοῦ γένους ἀνθρώπων ὡς
πανσόφως, συ ὦ Λουκά, ιατρέ ἐξιστόρησας.

Υπόθεν ἐπίβλεπον ὦ Λουκά, καὶ πρὸς ὕψος ἄρον,
τὰς καρδίας ἡμῶν καὶ νοῦν, ποικίλαις νοσοῦντων
ασθενείαις, καὶ προστρεχόντων ἐν πίστει πρεσβεία
σου.

Θεοτοκίον

Κοιλία σου γέγονεν οὐρανός, Κεχαριτωμένη, ὡς
γεννήσασα τὸν Χριστόν. Ὅν πάντοτε Μήτηρ ἐξιλέου,
ὑπὲρ τῶν πόθῳ τὴν σκέπην αἰτούντων σου.

Ωδή γ`. (Ουρανιας ἀψίδος.)

Ἀνεσὶν μοι παράσχου, ἐκ τῶν πολλῶν θλίψεων, αἱ
περ με κατέλαβον ἄφνω, καὶ ἐξηφάνισαν, χαρὰν
καρδίας μου, Λουκά καὶ στήριζον πάσαν,
κλονουμένην ὑπαρξιν, εὐχαῖς ἀγίαις σου.

Ίασαί μου τὰ ἀλγὴ, ὡς ἰατρός ἀρίστος, ἔχων ἐπιστήμης τὴν γνῶσιν, καὶ χάριν ἀνωθεν, Λουκὰ μακάριε, καὶ δίδαξόν με δοξάζειν, τὸν οἰκονομούμενον τὴν σωτηρίαν μου.

Ἀηδῆς μοι ὑπάρχει, ἡ νοσερὰ ζόφωσις, ὅθεν ἐξαιτῶ φῶτισόν μου, Λουκὰ διάνοιαν, ὅπως τὸ σκόπιμον, τῆς ἐπισκέψεως ταύτης, τοῦ Κυρίου δέξωμαι, πρὸς σωτηρίαν μου.

Θεοτοκίον .

Τι σοὶ δῶρον Παρθένε, οἱ γηγενεῖς οἴσομεν, ὅτι τὸν καλὸν Σαμαρεῖτην, ἐτεκνοτρόφησας, τὸ θεῖον ἔλαιον, πληγαῖς βαλόντα ἀπάσαις, καὶ ληστῶν τὰ τραύματα, ἐξαφανίσαντα.

Διάσωσον, ἀπὸ κινδύνων ἰκέτας σου θεοφόρε, ὅτι πάντες Λουκὰ πρὸ σε καταφεύγομεν, αἰτούμενοι θεραπείαν ταχίστην.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενείᾳ Πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Κάθισμα. Ἦχος β΄. (Τὰ ἀνω ζητῶν.)

Φιλάνθρωπος ὢν, ἀκέστῳ πανάριστε, Λουκὰ καὶ ἡμῶν, τὰ ἀλγὴ θεράπευσον, τὰς ψυχὰς καὶ σώματα καταβάλλοντα καὶ ἀνάγαγε, ἀπὸ ταλαιπωρίας δεινῆς, τοὺς πόθῳ νᾶώ σου καταφεύγοντας.

Ωδή δ'. (Εισακήκοα Κύριε.)

Ρώσιν πάρεχε Άγιε, επικαλουμένοις την σην βοήθειαν, και χαράν ην περ εισήνεγκε, τη σαρκώσει Λόγος και Θεός ημών.

Ευφροσύνη την κάκωσιν, και η ευθηνία άπασαν στένωσιν, διαδέξοιτο σεπταίς ευχαίς, σου Λουκά και ρώσις την ασθένειαν.

Θεού γεγονόςς μίμημα, Ευαγγελιστά Λουκά μακάριε, τας ακτίνας επιχέων σου, τοις εξαιτουμένοις παρρησίαν σου.

Θεοτοκίον.

Εμεγάλυνε Κύριος, σε Παρθενομήτορ ως προεφήτευσας, γενεαί γαρ ευφημούσί σε, ότι Ιατρόν ψυχών εγέννησας.

Ωδή ε'. (Φώτισον ημάς.)

Ρήματα ζωής, α συνέγραψας τη χάριτι, ταις ψυχαίς Λουκά κατάβαλλε, όπως άλγη, οδυνών αποκρουώμεθα.

Αμαρτητικής, διαθέσεως απάλλαξον, της γεννώσης θλίψιν σώματι, και καρδίας, τω Θεώ Λουκά στερέωσον.

Παύσον οδυνών, των ποικίλων Λουκά μάστιγας, υπομονήν δε εν ταις νόσοις δός ημίν, και διαβλέπειν, του Κυρίου θείαν πρόνοιαν.

Θεοτοκίον.

Έλυσας ημάς, τη κυήσει σου Πανάμωμε, εκ των δεσμών του πολεμήτορος, και εν κινδύνοις, πανταχού ρύστις παρίστασαι.

Ωδή στ`. (Την δέησιν εκχεώ)

Υψώσαις μου, πεπτωκός το φρόνημα, και τα νέφη διαλύσαις ψυχής μου, ότι ιδού, ασθενείας με άλγος, και το μικρόψυχον της διανοίας μου, κατέβαλον θείε Λουκά, όθεν κράζω σοι τάχυνον σωσόν με.

Σαββάτισον, την ψυχήν μου Άγιε, από έργων της αισχροάς αμαρτίας, έχουσι γαρ, την ισχύν συνηθείας, και την οδύνην μισθόν αποτίκτουσιν, αντί υλώδους ηδονής, ην ως δέλεαρ καθυποβάλλουσι.

Ανάστησον, από κλίνης άπαντας, ως Δεσπότης σου ανέστησε πλήθη, ων εν τη γη ιατρέ μυστογράφε, και ευγνωμόνως κραυγάζειν αξιώσον, Φιλάνθρωπε δόξα τη ση, προς ημάς συμπαθεία σου πάντοτε.

Θεοτοκίον.

Ιάματα, θαυμασίων πάντοτε, η σεπτή πηγάζει Μήτηρ μορφή σου, ην ο Λουκάς, αυτοπει καθορών σε,

χρωματουργία σοφῶς ανιστόρησεν, και χάριν είληφεν εκ σου, ευλογία του Τόκου σου Δέσποινα.

Διάσωσον, από κινδύνων ικέτας σου θεοφόρε, ότι πάντες Λουκά προς σε καταφεύγομεν, αιτούμενοι, θεραπείαν ταχίστην.

Αχραντε, η διά λόγου τον Λόγον ανερμηνεύτως, επ' εσχάτων των ημερών τεκούσα, δυσώπησον, ως έχουσα μητρικήν παρρησίαν.

Κοντάκιον Ἦχος β`. (Προστασία)

Επιστήμη συζεύξας την χάριν του Πνεύματος θεραπεύεις Λουκά, τα άλγη του σώματος, και ταις ψυχαίς εμβάλλεις ειρήνην ουράνιον, διό και νυν τω σω ναώ, συνελθόντες ευλαβώς, βοωμέν σοι κράζοντες, πρόσχες ημίν νοσοῦσι, πέμψον ταχύ την λύσιν, και αγαλλίασιν φαιδράν, ικέταις σου δώρησαι.

Προκείμενον.

Εις πάσαν την γην εξήλθεν ο φθόγγος αυτού και εις τα πέρατα της οικουμένης τα ρήματα αυτού. (Δις)

Στιχ. Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού, ποιήσιν δε χειρών αυτού αναγγέλει το στερέωμα.

Εις πάσαν την γην εξήλθεν ο φθόγγος αυτού.....

Ευαγγέλιον. “Κεφ. ι' (10). 16-21”

Ειπεν ο Κύριος τοις εαυτού Μαθηταίς. Ο ακούων υμών, εμού ακούει, και ο αθετών υμάς, εμέ αθετεί. ο δε εμέ αθετών, αθετεί τον αποστείλαντά με. Υπέστρεψαν δε οι Εβδομήκοντα μετά χαράς, λέγοντες, Κύριε, και τα δαιμόνια υποτάσσεται ημίν εν τω ονόματί σου. Είπε δε αυτοίς, Εθεώρουν τον Σατανάν ως αστραπήν εκ του ουρανού πεσόντα. Ιδού δίδωμι υμίν την εξουσίαν του πατείν επάνω όφεων και σκορπίων, και επί πάσαν την δύναμιν του εχθρού, και ουδέν υμάς ου μη αδικήση. Πλην εν τούτω μη χαίρετε, ότι τα πνεύματα υμίν υποτάσσεται, χαίρετε δε μάλλον, ότι τα ονόματα υμών εγράφη εν τοις ουρανοίς. Εν αυτή τη ωρα ηγαλλιάσατο τω πνεύματι ο Ιησούς, και είπεν, Εξομολογούμαί σοι, Πάτερ, Κύριε του ουρανού και της γης, ότι απέκρυψας ταύτα από σοφών και συνετών, και απεκάλυψας αυτά νηπίοις, ναι, ο Πατήρ, ότι ούτως εγένετο ευδοκία εμπροσθέν σου.

Δόξα...

Ταις του Αποστόλου, πρεσβείαις, Ελεήμον, εξάλειψον τα πλήθη των εμών εγκλημάτων.

Και νυν...

Ταις της Θεοτόκου, πρεσβείαις, Ελεήμον, εξάλειψον τα πλήθη των εμών εγκλημάτων.

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός κατά το μέγα έλεός σου, και κατά το πλήθος των οικτιρμών σου εξάλειψον το ανόμημά μου.

Πρόσόμοιον. Ήχος πλ. β'. (Ολην αποθέμενοι)

Ιατρέ πανάριστε, και ιερέ μυστογράφε, κλίνον ους ευήκοον, και ημών επάκουσον δεομένων σου. Ιατρούς ευλόγησον, νοσοκόμους στήριζον, ασθενούσι ρώσιν χάρισαι, πάντας αγίασον, τους υπό την σκέπη σου τρέχοντας και ως ζωγράφος μόνιμον, ταις ψυχαίς Χριστόν εξεικόνισον, όπως εν ειρήνη, διάγωμεν τον χρόνον της ζωής, και σε πρεπόντως δοξάζωμεν, Λουκά αξιάγαστε.

Ωδή ζ. (Παίδες Εβραίων.)

Σώματα εξησθενημένα, ενδυνάμωσον Λουκά σεπτέ ακέστορ, δυνατόν γαρ εστί, σοι έχοντι την χάριν, τα φυσικώς αδύνατα, μεταστήσαι παραδόξως.

Ήλγησε σφόδρα η ψυχή μου, την του σώματος ιδούσα διαρτίαν, ασθενούσαν δεινώς, διό τη ση πρεσβεία, Λουκά θεόφρον άπασαν, ανατίθημι ελπίδα.

Μείνον ψυχή μου φοβουμένη, ω Φιλάνθρωπε πρεσβεία Αποστόλου, μήπως σκότος βαρύ, αυτήν διαχωρίση, της γλυκυτάτης θέας σου, και απόλωμαι ο τάλας.

Θεοτοκίον.

Ω της προς 'με φιλανθρωπίας, Παναγία μου και φως των οφθαλμών μου, ότι έχεις αεί, οξειάν στην πρεσβείαν, ει και εγώ ου παύομαι, τω Υιώ σου αμαρτάνειν.

Ωδή η`. (Τον Βασιλέα)

Νοσών το σώμα, κατάκειμαι εν κλίνη, της οδύνης Λουκά θεραπευτά μου, όθεν έγχειρόν με, ση θεία μεσιτεία.

Τον Ιπποκράτην, υπερήρας τη γνώσει, φωτισθείς ελλάμπει Παρακλήτου διό κατά χάριν Λουκά ίασαι νόσους.

Ανευ φαρμάκων, νόσους πάσας διώκεις, επικλήσει Ονόματος Κυρίου, ως Λουκά προείπεν, συλλόγω Απόστόλων.

Θεοτοκίον.

Ανανεούμαι, θεοτόκε λαμβάνων κατά νούν μου πολλήν φιλοτεκνίαν, η χριστιανούς σου, ως Μήτηρ περιβάλλεις.

Ωδή θ`. (Κυρίως Θεοτόκον.)

Λουκά θαυματοφόρε, δέχου τας δεήσεις, των εν Ιδρύματι τούτω τον άνθρωπον, διακονούντων και κλίνη οδύνης κείμενον.

Γινώσκεις τας αιτήσεις, έχεις θείαν χάριν, Λουκά ην δείξον πιστοίς αιτουμένοις σε, και ασθενείας σουσ δούλους, ευθύς απάλλαξον.

Ηλάττωται η πίστις, νόσος δε υφούται, και η ψυχή μου ως φύλλον σαλεύεται, Λουκά μακάριε σπεύσον, κινδύνου ρύσαι με.

Θεοτοκίον.

Ανύμφευτε παρθένε, Ιατρών ψυχών τε, και των σωμάτων τεκούσα τον Κύριον, συν τω Λουκά τας δεήσεις, εκπλήρου δούλων σου.

Και ευθύς, το.

Άξιόν εστίν ως αληθώς, μακαρίζειν σε την Θεοτόκον, την αιμακάριστον και παναμώνητον και μητέρα του θεού ημών.

Την τιμιωτέραν των Χερουβείμ και ενδοξοτέραν ασυγκρίτως των Σεραφείμ, την αδιαφθόρωσ Θεόν Λόγον τεκούσαν, την όντως Θεοτόκον σε μεγαλύνομεν.

Μεγαλυνάρια

Χαίροις ο θεόσοφος συγγραφεύς, του Ευαγγελίου, πνευματέμφορος ερμηνεύς, αληθής ακέστωρ, της απιστίας νόσου, Λουκά λουτρού του θείου, χρίσει ιώμενος.

Θάλαμον λιπούσα τον νυμφικόν, ξενοτρόπως Μήτηρ, ηκολούθησας τω Χριστώ ω και νυμφευθείσα, τη ξένη βιοτή σου, ω Ξένη πανολβία, ημών μνημόνευε.

Μακαρίζομέν σου την δεξιάν, Λουκά θεηγόρε, δι ης έχομεν οι πιστοί, τας του Θεού Λόγου, διττάς αγίας πλάκας, και την σεπτήν εικόνα, της Θεομήτορος.

Νόσους ιατρεύων παντοδαπάς, χάριτι Κυρίου, ω Λουκά θαυματοπρεπώς, πάσης ασθενείας, απάλλατε και άλγους, τους προσιόντας πόθω, ναώ τω θείω σου.

Συν τη Πανυμνήτω Μητρί Θεού, ης τον χαρακτήρα, εξεικόνισας, πρώτος συ, πρέσβευε Κυρίω, Λουκά υπέρ των όσοι, εν κλίνη ασθενείας, κείνται ως εύσπλαχνος.

Ιατρούς ενταύθα τους ασθενείς, ως ο Σαμαρείτης, εν αγάπη πολλή Λουκά, ζήλω εξιώνται, ευλόγει χάριτί σου, εκατονταπλασίως, ών περ προσφέρουσι.

Πάσαι των Αγγέλων αι στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Αποστόλων η δωδεκάς, οι άγιοι Πάντες μετά της Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εις το σωθήναι ημάς.

Το Απολυτίκιο Ήχος α`. (Της ερήμου πολίτης)

Λουκάν τον Θεηγόρον και του Παύλου συνέκδημον, και Ευαγγελίου του τρίτου, συγγραφέα Θεόπνευστον. Εν ύμνοις τιμήσωμεν πιστοί, ως άξιον εργάτην του Χριστού, τω φωτί γαρ του Κυρίου καταυγασθείς,

μετέδωκε φως τῷ κόσμῳ, γράψας τὰς θαυμαστάς παραβολάς, σύστασιν ἐκκλησίας τε, τῇ ἐπελεύσει τοῦ Πνεύματος ιστορησάμενος.

Ἦχος β΄. (Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.)

Πάντας ἀσθενούντας ἀλγεινῶς, ἰασαὶ Λουκᾶ χάριτί σου, καὶ νόσους δίωκε, κλίνης ἐξανάστησον, κατακειμένους καὶ γὰρ, ὁ φιλόανθρωπος Κύριος, πολλὴν δέδωκέ σοι, δύναμιν τοῦ Πνεύματος, ὡς οἰκονόμῳ πιστῷ, ὅθεν νυν δεήσεις προσδέχου, πάντων ἐν ναῷ σου ἀγίῳ, τούτῳ καὶ εκπλήρου τὰ αἰτήματα.

Δέσποινα, πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πάσαν ἐλπίδα μου εἰς σε ἀνατίθην, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ· φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

